
CONTACT

**MEDEDELINGENBLAD VAN DE VERENIGDE
DOOPSGEZINDE GEMEENTE BARSINGERHORN/ZIJPE
NOORD-ZIJPE ZUID-WIERINGERMEER/MEDEMBLIK**

Adressen

Predikant Ds. Jelle Waringa
Tel. 06-252 90 372
email: jelle@waringa.frl

Voorz. Secr.
Kerkenraad W. Hofman
Korfwaterweg 6 1755 LB Petten
06 17 33 89 44

Boekhouder A. Dijkstra
Schoener 3 1771 EA Wieringerwerf
0227-501050

Rabobank Schagen NL 92 RABO 030 56 01 458
Gironummer NL 43 INGB 0000403833

Zusterkring zr. R. Blokker Swaag

Vermaning te Schagen
Cornelis Bokstraat 1
1741 GT Schagen

Vermaning te Medemblik
Tuinstraat 7
1671 AH Medemblik

Internet: <http://www.dgschageneo.doopsgezind.nl>

Email: info@dgschageneo.doopsgezind.nl

Inleveren kopij:

De kopij voor het juni/juli nummer van *Contact* inleveren
vóór 15 mei 2020.

Indien mogelijk digitaal per email naar
kaan.ontwerp@12move.nl

Als dit bij U niet tot de mogelijkheden behoort graag
duidelijk geschreven, sturen naar:

br. K.J. Kaan
Witte Paal 74
1742 NV Schagen
0224-218 244

Van uw voorzitter,

Zusters en broeders,

Half maart 2020. Rondom ons woedt het Coronavirus met alle perikelen van dien. Dachten we eerst aan wat zwaardere griep dan normaal, de realiteit is anders. In het nieuws van alledag, in de berichtgeving lezen we op dit moment niets anders dan Coronavirus zus en Coronavirus zo. Aangevuld met de meningen van allerlei deskundigen over wat er allemaal zou kunnen gebeuren en het advies over maatregelen die genomen moeten worden.

Het RIVM gaat uit van de feiten en probeert maatregelen te adviseren die gebaseerd zijn op de ratio en niet op de emotie, maar dit gaat veel mensen niet ver genoeg.

Alles moet op slot, evenementen worden afgelast, ook de meeste kerken zijn tot nader bericht in ieder geval tot en met 31 maart dicht en iedereen die snottert en hoest moet in quarantaine. Gerke van Hiele schreef er het volgende over:

Quarantaine is een gedwongen verblijf gedurende een bepaalde tijd op een afgezonderde plaats voor schepen, personen of goederen die van een besmette of van besmetting verdachte plaats komen. Tijd van afzondering dus om wie weet het Corona virus te helpen indammen.

In de krant werd vanwege het Franse woord 40 een verband gelegd met de Veertigdagentijd voor Pasen, heel boeiend.

Dit Franse woord gaat volgens van Dale terug op het Italiaanse woord quarantina (veertigtal) en dat verwijst naar de 40 dagen dat schepen uit de Oost in Italiaanse havens in quarantaine lagen. Koest. Ineens is het toch tijd voor een nieuwe invulling van de Veertigdagentijd!

De kerkdiensten en kringen zijn ook in onze gemeente tot eind van deze maand afgelast. Dus kunnen we elkaar niet ontmoeten en bijpraten! Bijzonder eigenlijk; iets wat zo gewoon is en waar je nooit over nadenkt kan nu een poosje niet meer. Volgens mij hebben wij dit geen van allen eerder meegemaakt.

Maar hebben we ideeën over onze veertigdagentijd? Ik sprak zr. Ina Dingjan en zij vertelde mij dat ze 'haar mensen' niet gaat bezoeken, maar gaat bellen.

En bij ons thuis wordt er nog vaker dan anders een kaartje naar iemand gestuurd.

Misschien is het een ludiek idee om broeders en zusters, zeker degenen die nu de deur niet uit durven of kunnen zoals al vaker en langer het geval is, gewoon eens gezellig ouderwets te bellen op zondagmorgen!

Sterkte met het Coronavirus en tot ziens in de gemeente!

Een minuscuul virus dat de hele wereld platlegt.

Dingen die altijd normaal leken, blijken minder vanzelfsprekend.

Op straat is het stiller dan gebruikelijk, maar van binnen stormt het misschien wel.

Als kleine geloofsgemeenschap zijn we gewend erg op elkaar betrokken te zijn door bezoek, een kop koffie samen, activiteiten in onze vermaning en natuurlijk de zondagse diensten als een moment van bezinning én ontmoeting.

En dat alles valt weg. Tenminste, in fysieke zin.

En dat is moeilijk, want wil je elkaar niet juist in tijden van moeilijkheden opzoeken? De maatregel tot 'sociaal isolement' is een noodzakelijke, maar vormt ook een innerlijke tegenstrijdigheid. Die twee woorden passen niet bij elkaar. Ze spreken elkaar tegen. Ze mengen niet.

Toch is dit de situatie waar we momenteel, en wie weet wel langere tijd, mee te maken hebben. Het is een abstract gevaar, ongrijpbaar en onvoorspelbaar. En dat maakt angstig. Dat is begrijpelijk. Wij mensen functioneren meestal beter wanneer we een kader hebben waar we ons aan vast kunnen houden.

Verderop in deze editie van *Contact* vindt u het in memoriam van Leo Bijlsma. Leo is er niet meer, maar misschien dat hij postuum iets van zo'n kader aanreikt. Een paar regels uit de overdenking bij de dankdienst voor zijn leven, naar aanleiding van het verhaal van de storm op het meer (Marcus 4), waren: "Hoe kun je je rustig houden wanneer alles wat altijd vanzelfsprekend was, eindig lijkt te zijn?"

Sommige mensen kunnen de dingen gewoon nemen zoals ze zijn. Dat is een kunst. Een levenskunst.

Zelfs wanneer er een storm in onszelf woedt, is het de kunst om die angst niet een hoofdrol te geven. Alleen wanneer je in staat bent om innerlijk tot rust te komen, dan gaan de golven liggen."

Ik wens ons allemaal toe dat we dat kunnen of dat kunnen leren. Dat zit in ons, daar geloof ik in. Als een laag, een gebied, met goddelijke oorsprong. Het is de laag die aangesproken kan worden in gebed, dat in een bedreigende situatie als deze niet gevuld hoeft te worden met prachtige woorden.

Ergens is er iets in ons dat van binnenuit rust, kalmte en vertrouwen verschaft. Het is de kunst om daarop af te kunnen stemmen en de woorden die we bij Leo zijn afscheid zongen ten diepste te kunnen voelen. Te ervaren. Te geloven?

Want waar ben ik, als Gij niet wijd en zijd waakt over mij en over al mijn gangen.

Wie zou ik worden, waart Gij niet bereid om, als ik val, mij telkens op te vangen.

Ik leef niet echt, als Gij niet met mij zijt.

Ik moet in lief en leed naar U verlangen.

(Liedboek 221:2)

Er bestaat een gevaar dat zo'n tekst als zoet broodje aangeboden wordt. Dat is niet mijn intentie. Ik geloof niet dat het zoeken naar God helpt tegen Corona. Het helpt wel tegen de angst voor Corona.

En zoals een collega uit Utrecht zei: uiteindelijk kunnen wij nooit dieper vallen dan in Gods handen.

De komende weken zal ik met enige regelmaat een videoboodschap opnemen en deze mailen. Ik realiseer me dat er ook mensen zijn zonder computer of smartphone. Gelukkig kunnen we ook bellen. Ik doe mijn best om u te bereiken. Tegelijk ben ik natuurlijk ook beschikbaar voor uw contactpogingen. Om te luisteren naar uw angst, of om gewoon even bij te kletsen of als luisterend oor voor uw zorgen.

Een broederlijke groet,

ds. Jelle Waringa

Boek 2020; Tijd!

In deze veertigdagentijd worden we terug geworpen op ons zelf! Theater, concertgebouw sluiten vanwege het Coronavirus. Voor de echt ouderen met een zwakkere gezondheid is het advies binnen blijven.

Hoe komen we de dagen door nu we niet meer kunnen draven en hollen van het één naar het andere evenement?

Misschien terug naar de 26 letters waar ik over schreef in het vorige Contact, letters waarmee je kunt spelen, waarmee je een verhaal kunt vertellen. Of letters, die gebruikt zijn om een boek te schrijven, te gaan lezen. Gewoon in je stoel met een boek, hoe fijn is dat? Die tijd krijg je zo maar in je schoot geworpen.

In de dienst van zondag 1 maart, 1e van de veertigdagentijd, vroeg dominee Jelle Waringa zich af; wat doen we in deze tijd? Gaan we iets niet doen, b.v. snoepen of een glas wijn drinken of gaan we iets juist wel doen, b.v. elke dag een half uur vrij maken voor jezelf om te wandelen, muziek te luisteren, lezen, zingen, gewoon een half uur niets doen, mediteren of nog eens de bijbel gedeelten nalezen van de zondagsdienst. U ziet er zijn genoeg mogelijkheden. Ben benieuwd of het ons gaat lukken, 40 dagenlang iedere dag een half uur ! En wie weet tot inspiratie op weg naar Pasen. Op weg naar het Licht!

Licht dat ons aanstoot in de morgen,
voortijdig licht waarin wij staan
koud, één voor één, en opgeborgen
licht overdek mij, vuur mij aan.
Dat ik niet uitval, dat wij allen
zo zwaar en droevig als wij zijn
niet uit elkaars genade vallen
en doelloos, en onvindbaar zijn.

Groet, Els Hofman- Baardse

IN MEMORIAM: Leo Bijlsma * 6 november 1937
† 7 januari 2020

"Ook toen het leven niet meer grappig was,
verbaasde en vermaakte Leo ons met zijn humor"

Dat stond er boven de rouwkaart van Leo. Een origineel mens,
handige kerel, lieve vader, goede vriend, broeder van onze
gemeente en kind van God is ons ontvallen. Dat maakt ons
verdrietig.

Liebe Johannes Bijlsma werd op 6 november 1937 in Lemmer
geboren als eerste zoon van Jeltsje van der Woude en
IJmelius Bijlsma. Na hem kwamen Ben en Jaques in het gezin
waar het geen vetpot was. In de oorlog verhuisden ze naar
Stavoren en woonden ze naast de doopsgezinde kerk. Er
moest gewerkt worden en bijgedragen worden aan het gezin.
Als 12-jarige jongen had Leo al allerlei adresjes waar werk bij
elkaar te sprokkelen was. Netten repareren, klusjes bij
boeren, onderweg zijn en meester worden in sjacheren.
Adresjes, die heeft hij zijn leven lang gehad. Hier even langs
voor goede haring, daar even langs voor gereedschap...Leo wist
goed waar hij terecht kon.

Na de MULO kwam Leo te werken op kantoor in Den Haag.
Vreselijk, vond hij dat. Als een verloren zoon kwam hij na een
tijdje terug naar huis, met zijn ziel onder de arm. "Vader,
leer mij het timmer vak", zei hij. En vanaf halverwege jaren
'50 was hij op pad mijn zijn vader. Veel in de Noordoostpolder
waar boerderijen gebouwd moesten worden. Gesel en
meester, samen onderweg. Totdat zijn vader ziek werd en
overleed.

Die ervaring heeft diepe indruk op Leo gemaakt: het was een wrede kennismaking met de dood, en pijn en de manier waarop zijn vader onbegrepen en in pijn het leven moest verlaten. Op het Pinksterfeest van de doopsgezinde kerk kwam hij Doedt Hoekema tegen. "Die moet ik hebben", zo vertelde hij later. Ze kwam van een boerderij uit It Heidenskip, waar ze na hun huwelijk in 1962 eerst introkken voordat ze een eigen woning kregen.

Er kwamen kinderen. In '63 Emilia, in '66 volgde Nienke en in '70 Johan. Inmiddels woonde het gezin op Texel, waar Leo scheepsbetimmeringen maakte, maar toch niet helemaal zijn draai kon vinden. In 1971 verhuisden ze naar Schagen, waar het gezin een cascowoning betrok aan de Iepenlaan dat Leo zelf afbouwde. Daar was hij trots op. Als werknemer van het bouwbedrijf woonde hij zelf in de wijk en fungeerde, tot vervelens toe, als aanspreekpersoon voor jan en alleman. Leo was altijd bezig bij mensen. Dat het latje in zijn eigen plafond al 25 jaar loszat en dat de buitenlamp al sinds jaar en dag kapot was...dat zie je dan niet meer.

Er kwamen bootjes. Een surfplank voor Johan. Lekker met elkaar weg, vissen, zwemmen, varen. De interesse voor vogels die hij Nienke meegaf. Kijk, een grutto! Een Kiekendief! Eieren zoeken. De natuur.

Leo wilde zeilen en bouwde later zelf een schip. Zeilen naar Denemarken, samen met Doedt. Het Wad. Het IJsselmeer. Op het schip dat uit zijn eigen handen was geboren. Zelf leerde ik Leo pas afgelopen zomer kennen. Die slopende ziekte van Parkinson had toen al heel wat ruimte ingenomen.

"Hoe gaat het?", vroeg ik hem bij ons tweede gesprek. "Ik kan mijn plas moeilijk ophouden, kom moeilijk uit mijn woorden en moet eten met een slab voor, maar verder gaat het uitstekend". En dan kijken hoe ik reageerde, met een stel pretogen. Dat was zijn antwoord. "Als mijn humor er onder gaat lijden, dan hoeft het van mij niet meer", zei hij. En het is mede dankzij die humor dat hij het zo lang volhield. Misschien wel langer dan menselijkerwijs draaglijk was.

En toen hij in de laatste dagen nog een beetje kon drinken met behulp van een sponsje, zei zijn goede vriend Jan Blokker tegen hem: voorzichtig, niet teveel, anders stik je erin. "En wat dan nog?" - was zijn antwoord.

Hoe ga je om met de woelige baren van het leven? Hoe kijk je de onbestendigheid van alles wat je meemaakt aan?

"Hij was wel eens wat onbezonnen", zei Johan. Naïef moedig, noemden de kinderen het ook. Zelf zag hij dat ook wel, en vond het ook wel lollig. Zoals die keer dat hij thuiskwam en vertelde dat hij door zijn aanhanger ingehaald was. Blijkbaar niet goed vastgezet, ach, kan gebeuren.

Of zoals die keer dat het gezin erop uittrok in de boot. Het waaide hard op het Wad, windkracht 8. Misschien wat roekeloos, als vader, en het was ook wel angstig. Het is eng om die hoge golven te voelen en de kracht van de wind te ervaren. Maar, zo vertelden de kinderen, door naar papa te kijken wisten we of het echt gevaarlijk was of niet. Zolang hij rustig bleef, was de situatie onder controle. En meestal was dat ook zo.

Bij het afscheid in de Grote Kerk van Schagen lazen we uit Marcus 4, waarin het gaat over een storm op een meer.

Hoe kun je je rustig houden wanneer alles wat altijd vanzelfsprekend was, eindelijk lijkt te zijn? Sommige mensen kunnen de dingen gewoon nemen zoals ze zijn. Dat is een kunst. Een levenskunst. Zelfs wanneer er een storm in onszelf woedt, is het de kunst om die angst niet een hoofdrol te geven. Alleen wanneer je in staat bent om innerlijk tot rust te komen, dan gaan de golven liggen. Voordat je zover bent roept een mens om adviezen en hulp om iets aan dat gevaar te doen. Maar ten diepste is er niks te 'doen' - het is de kunst om midden in de storm tot vrede te komen. Dat is waar het in het leven, of op het meer, of in de boot, wezenlijk op aankomst. Die houding heb ik bij Leo ervaren, de laatste maanden. Hoe blijf je het licht zien, wanneer je ellende tegenkomt? Wanneer dingen soms zo anders gaan dan je had gewild? Toen zijn vader zo jong overleed? Toen Doedt te horen kreeg dat ze zo ernstig ziek was? Op andere momenten dat er zorgen over de kinderen waren of zorgen over de toekomst of familie?

Hoe houd je de ogen gericht op het mooie van het leven, wanneer je naast al het prachtige ook geconfronteerd wordt met ziekte en verlies?

En zelfs als de bedreigingen van dat meer symbool staan voor de dood, heb ik van Leo geleerd dat je daarin berustend kan zijn. Wanneer de boot tekeer gaat en meegesleurd wordt met een stroming die je zelf niet gekozen had, is het een gift om kalm te kunnen blijven. Wanneer je in een fase komt waarin geen arts of dominee of vriend of kind nog wijze raad heeft of je een tip kan geven hoe je deze dreiging aan zou kunnen.

Dat was de laatste fase van zijn leven, rond zijn bed in Wieringerwaard, waarin alleen de dood nog wachtte en Leo voor het laatst rust kon tonen tegenover de angst. Slappend op een kussen, als stormde het nog zo hard. Leo was moedig. Onbezonnen. En roekeloos vertrouwend. "Ik ben bereid", zei Leo herhaaldelijk de laatste tijd. Bereid om afscheid te nemen van dit leven. Ergens vond hij de kracht om niet bang te hoeven zijn. Ergens vond hij het geloof dat het wel goed zou komen.

Dat vertrouwen mogen we God noemen. Dat was wel belangrijk voor hem, al sprak hij daar weinig over. Wie of wat God voor hem was, dat weet ik niet. Ik denk dat Leo God niet zocht in een onmetelijk hoge hemel of in theologische leerstellingen. Misschien wel meer in de liefde voor de kievit en haar eieren. Wie weet wel in het plezier van iemand helpen met het maken van een nieuw roerblad voor zijn boot. Of in de stilte waar hij de laatste tijd zo goed mee kennis had leren maken. Of in die kleine momenten van gebed, aan de tafel aan de Iepenlaan. Het is een dankzegging voor het ongelooflijke feit dat wij leven, dat wij ademen en dat wij zijn. Een dankzegging aan God die wij niet kennen, maar wel mogen zoeken en ervaren. Zo vriendelijk en veilig als het Licht. Wij zullen hem missen.

ds. Jelle Waringa

AVONDLIEDEKE

Des avonds worden mijn gepeinzen
Een hofke van geheimenis...
Waar bloemen naar het westen wijzen,
Waar iedre vogel slapen is.

Des avonds wordt de wereld kleener
En dichter alle ver verleên...
Die eenzaam zijn, worden alleener,
En die beminnen méér bijeen.

Des avonds weegt er op mijn zwijgen
Die schone, menselijke pijn...
De drang een innig woord te krijgen
En zelf voor iemand lief te zijn.

In deze uitgave staan geen agenda en
kerkdiensten vermeld.

Zoals U zult begrijpen, zijn in verband met de
virus uitbraak alle geplande activiteiten
gestopt.

Zodra de situatie zich wijzigt en het weer
verantwoord is deze te hervatten,
zullen we U hiervan op de hoogte stellen.
Kijk indien mogelijk op onze website voor de
laatste wijzigingen.